

Maja Gal Štromar
»ALMA AJKA«

Delikatesno metafizični manifest v treh slikah/monodrama

Igra: Maja Gal Štromar
 Glasba: Lado Jakša
 Režija: Maja Gal Štromar
 Kostumi: Dada Volk

V besedilu, ki ga sicer avtorica v celoti podpisuje, so uporabljeni citati in reminiscence na besedila Alessandra Baricca, Ivana Cankarja in Nikole Tesle, idr.

Premiera, 1.10.2006, Gledališče Koper

POSNETEK: Spoštovano občinstvo, prosimo vas, da pred predstavo ugasnete vaše mobilne telefone. Hvala.

Maja: (*pride iz dvorane*) Dober večer, spoštovano občinstvo. Dobrodošli na avtorskem projektu Alma Ajka. Delikatesno metafizičnemu manifestu v treh slikah, avtorice Maje Gal Štromar... Ne, ne, ni v redu... hm, najbrž se ne spodobi predstavljati sebe na tak suhoparen način. Najbrž deluje preveč samovšečno, nečimrno...diletantsko ... no, resnici na ljubo, to je moje ime, in jaz sem avtorica tega večera, toda lahko bi se malce bolj potrudila, ustvarila distanco do sebe, dodala ščepec glamurja, si pomagala s tehniko in pozdrav bi se slišal nekako takole... fantje, smo pripravljeni? Gremo! (*steče na oder*)

Maja: (*z ehom*)... gospe in gospodje, ladies and gentelman, mesdames et messieurs, signore e signori, ... it is saturday and it's time to welcome the queen of the night miss Maja Gal Štromar...

Maja: (*luč*) Thank you, thank you, thank you...Ok, dobro, prekinimo!

No, in če bi imela srečo, bi se tudi z vaše strani usul gromki aplavz, ki bi ga seveda takoj prekinila. Kajti, dragi moji, vsako odobravanje, naklonjenost je potrebno v Sloveniji zatreti že v kali. Na ta način bi vam dala vedeti, da ta večer vodim jaz, da ste na milost in nemilost prepuščeni moji volji, skratka, da ste v moji oblasti, in to samo zavoljo frustracije, ki se je porodila iz umetno prekinjenega aplavza. To bi lahko strokovno poimenovali Coitus interruptus. Se razume, gledališki coitus interruptus. Ups, če bi rekla kaj takega, sem prepričana, da bi med vami začela zaznavati rahlo nelagodje, negotovanje. Zato bi vas brž

© Maja Gal Štromar

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

pomirila, in bi vam rekla, da se vam v tej kratki pičli urici ne bo zgodilo nič žalega, še več, da bi mi verjeli, bi nagnila glavo na desno stran, si vzela veliko dramaturško, dramatično pavzo, priklicala bi si solze v oči in rekla: spoštovano občinstvo ta večer sem pripravila samo za vas, žrtvovala sem se za vas ...in seveda vi bi mi morda verjeli. Če bi naredila kaj takega, sem prepričana, da bi kdo med vami začel jamrati, ej, kdo pa še danes sploh karkoli naredi za dobrobit drugega. Oziroma, kdo je tako nor, da bi pisal tekste, se jih učil na pamet, organiziral vso to gledališko maškarado in pri tem ne zahteval zase ničesar, nothing, nulla, zero? Da, očitno bi šlo za skrajni primer slovenskega mazohizma!... No vidite in tako bi lahko napletala in filozofirala še in še, do jutra, nalagala to in on, toda na koncu... na koncu, in v to sem prepričana, na koncu bi vam postregla z resnico, z mojo resnico...

MAJA: Rekla bi, da bi vas rada prevzela, dokončno in zares bi se zarila v zenice vaših oči, napadla bi vsako poro vaše kože, družila bi se z elektroni in protoni vaših celic, dihala vaš dih. Rada bi vstopala v vaše možgane, nežno kot sanje, nasilno kot mora, kot Jaga Baba, femme fatale, inspiratrice Beatrice, rada bi bila, voda, mati, ogenj, zrak ...rada bi bila nič. Rada bi samo bila.

Spoštovano občinstvo, vabim vas, da se mi pridružite na kratkem popotovanju notranje preobrazbe, kjer bom nič več ali manj kot prevajalka vaših videnj, želja, pričakovanj in strahov ...Alma Ajka

Videla sem žensko, ki šepa.
In slišala šumenje gozda v meni.
Ležala je na skali ob morju,
Vedno manj gola.
Gledala se je od daleč,
Vedno bolj od daleč.

Jaz, Kirija, ki hodim z okovi knjig na gležnjih.

Videla sem žensko s šopom belih vrtnic v naročju.
Sedela je na peščenem bregu in mislila,
Da gleda življenje v preletu.
Medtem ko je gledala vstran, so se vrtnice posušile.

Jaz, Alma, ki nikdar ne razumem, da sem od vedno razumela.

Videla sem rdečo obleko v vetru plahutati.
 In razumela sem, **zakaj** se beli cvet spreminja v rdeči sadež.
 Jaz, Alma, v bokih metuljev let.
 Jaz, Ajka,
 Ki legam v belino severnih nebes.

Jaz, ženska, dovršena.

Maja: Iz ovog rata, največeg u istoriji, mora se roditi nov svet, koji će opravdati žrtve koje podnosi čovečanstvo. To bit će svet, u kojem neće biti eksploatisanja slabih od jakih, dobrih od zlih; gde neće biti ponižavanja siromašnih od silovitosti bogatih; gde će dela uma, nauke, veštine, služiti zajednici za olakšavanje i ulepšavanje života a ne pojedincima za sticanje bogastva. Taj svet bit će svet slobodnih ljudi, jednakih u dostojanstvu i poštovanju čoveka.«
 Da, JEDNOG DANA OTIĆI ĆU U AMERIKU I NATERAĆU NIAGARIN
 VODOPAD, DA PROIZVODI KORISTAN RAD za nas sve.

Maja: To so besede, ki so nastale takoj po 2. svetovni vojni, napisal jih je nenadkriljivi genij, velik um našega časa, Nikola Tesla. In prav zahvaljujoč njemu, je svetloba luč vstopila v sleherni kotiček tega planeta ... toda očitno je še vedno ni dovolj, da bi presvetlila temo, ki sem jo videla, ko sem hodila po zemlji naši in pila nje prelesti...

MAJA: Bila sem tam, kjer vsi predsedniki, prvi ministri, veleposlaniki sveta, v črnih polikanih sakojih dvigujejo prste v nebo in kremžijo svojo bledolično državljansko kožo in si pritrkavajo s šampanjci, in pravijo, da bo, da bo bonaca. Bila sem tam, kjer vsi kratkovidni nadškofi vabijo na bankete in s pestjo v mednožju dvigujejo nevernike pod strop, da sprejmejo njihovo laž. In pretvarjajo se, da je mir. Da je mir na severu, jugu, vzhodu, zahodu... Moški. Moški, uomini, man, hombre. Moški. Moški, ki tako velikodušno odpuščajo ... Ne, ne v čustvenem, duhovnem smislu! Kje pa! Odpuščajo brez občutka krivde ... delavce... V imenu recesije jih mečejo na cesto ... Ja, v fensi grupni kopulaciji pomirjajo svoje impulzivno dražeče cilje. Psst, slišite, tudi nocoj, v tem trenutku se odločajo, dilajo, kupujejo, prodajajo, vodijo in krojijo usodo tega mesta. Kaj mesta!? Države, unije, sveta, galaksij. Ustvarjajo zgodovino, ekskluzivo zgodovine ... Ne vem, če poznate te luškane male dečke v kravatah, kako vneto in predano poljubljajo zastave. Ups, in če se zastava čez noč spremeni, nič ne de, naslednji dan z enako vnemo poljubljajo novo zastavo. Svoje male fotografije, male portretke

povečujejo, da, svoje majhnosti poveličujejo, fotokopirajo jih in z njimi plakatirajo stene tega sveta. Medtem pa se pod krili mamic igrajo lovce. Lovce na divje zveri ... 'No, povej mami, sinček moj, katere so divje zverinice?' 'Mami ... Divje zverinice so: volk, medved, lisica, ... joj, s'm pozabu, kire so divje zverinice... Aja ljudje, preveč svobodni ljudje.' Da. Izmišljujejo si mala nasprotovanja, vojne, genocide, klanja ... In vse to si izmišljujejo za nas. Da, za nas! Poglejte, nagibam glavo na desno, priklicujem solze v oči, jemljem si veliko dramaturško pavzo: da, vso to krvavo eksotiko si izmišljujejo za nas, za bolno lačne krokarje, ki umiramo od dolgočasje v cvetoči civilizaciji. Za nas, male potrčke, ki smo na njihov najmanjši namig pripravljene najti mehko argentinsko govedino, zate moj ljubi patriarh! Za nas, slinaste lakaje, ki smo pripravljene najti sredi zime kretska grozdje, ki vrača spolno moč, zate, moj kralj! Za nas, podhranjene garjaste pse brez hrbtenic, ki smo pripravljene izdati najboljšega prijatelja, mu iztrgati jetra, sesekljati peteršiljček, čebulico, česen in jih pripraviti v tisočletnem papeškem avignonskem vinu, zate moj general! O, moj bog, le kaj bi bili šele pripravljene narediti zate? 'Prosim? Ojej, a sem vas zbudila? Pardon.' Ne, ne, bog, nikar se ne vznemirjaj... jasno, še vedno smo tu, nikamor se nismo premaknili, že stoletja, tisočletja, ne! Prosim? ... Da, res je, še vedno plešemo skorumpirano koreografijo na pogorišču ideologij, religij, mitov in laži.

Zakaj? Kako misliš zakaj? (Pssst, bog sprašuje, zakaj. Zakaj, zakaj, zakaj? ...) Ah... še dušico prodala bi, za lastno ugodje dala bi ti... Ne grem, ne grem, ne grem domov, sem pogoltna premočno Oh, kako je to življenje težko, kajne? Ma kaj težko ... na, na , na, na - PORNO!

Maja: (*med intro glasbe*) Spoštovano občinstvo, fukotožnost v podrejenem položaju obrodi oplemeniteno skromnost. Za dobrobit celotne družbe je nujno in potrebno ohranjati podrejenost v vseh njenih manifestativnih oblikah. Hvala!

Hlapec!
za hlapca vzgojen,
ustvarjen si za hlapčevanje.
Hlapec.

Gospodar se menja,
bič ostane
in ostal bo vekomaj,
ker hrbet skrivljen je,
biča vaje in željan!

...Mati, laži me niste učili, iz vašega srca je moje srce in iz srca so misli in besede. Če ukažete, da molim, bom molila, če ukažete, da se postim, se bom postila. Ali ne ukažite mi, mati država, da bi moje srce kamen postalo!

Hlapec!
 Za hlapca vzgojen,
 ustvarjen si za hlapčevanje.
 Hlapec!

Usekaj me, dol me vrzi, ponižaj me, ko veš, kok to rab'm! Še, še, še!
*Hlapec, predte ne stopim z bičem,
 Predte stopim z besedo!*

Maja: Ne, ne, ne, in nikar ne mislite, da udriham samo po moških. Ta sistem podpirajo tudi sfrizirane, iz naftalina in liftinga razvlečene stare kurtizane, predolgo vprežene dojlje mrtvih zarodov, platinaste ali umetno rdečelase, samske ali dobro poročene frigidne urednice tabloidov s silikonskimi vsadki, psevdokvazi umetnice, ki uspevajo zgolj in samo s pičkoidno energijo, histerične feministične matrone, ki učijo mlade ljubimce izmov in tujk iz filozofskih blesfikonov, in jih še mlečno mlade pošiljajo v posteljo na prakso svojim najboljšim prijateljicam srednjih let. O, anima mundi, svet približkov! Da nam je potrebno gledati vso to nesnago kot bleščeč ideal! Vse te brezlične brezcelulitične fukotožnice uvelih oči na dobrodelnih akcijah, ki so, ojej, noseče, in ki bodo postale izepruvetkane samohranilke, saj sovražijo moške, in ki bodo iz svojega, bog ne daj, rojenega sina, naredile deklico brez primere, voditeljico države ali vsaj televizijskega talk showa. Ja, babe! Babe, babe! Babe smo najbolj pokvarljiv material, še posebno tiste, nenahranjene, neuresničene. Predvsem pa se bojte tistih femifašistk, ki so zavaljo nadzora in moči prodale svojo ženskost in se hudo pomožale.

Da, videla sem mnogo partizank, svobodnih umetnic, ekoloških kraljic, političnih zagrizenk, kako klavrno so končale. Celo življenje so zganjale alternativo, visoke moralne neoporečnosti, in v to so zares in odkrito verjele, potem pa so jih zradirali in jih stisnili v kot kot presušene gnide, in če so hotele vsaj ekonomsko preživeti, so morale sprejeti ringlšpil tega sveta ... Toda marsikatere velike gverilke prekleto dobro vedo, da so umazane roke sranje, pa so v lobistično goščavo odplaknile svoje ljube soproge, ki bodo v najboljšem

primeru postali ciniki nevrotiki ali alkoholiki, same pa seveda še vedno krevsajo in špilajo velike persone, device orleanske, umetnice, svobodomiselnice, ...

In veste kaj je pri vsej tej verbalni diareji, s katero sem vam postregla, najbolj grozno? To, da mi vsi, tu, nocoj zbrani, mislimo, z mano na čelu, da smo boljši od njih! Da smo zvitejši, da smo premetenejši, da nam bo uspelo ustvarjati božansko taktni kompromis: z eno nogo mešati po svežem zraku, z drugo biti vkopani globoko v dreku... Kakšna izprijena prevzetnost: mi vsi verjamemo, da nam bo zaradi tiste male presušene nožice, ki se občasno namaka v poeziji, umetnosti, humanitarnosti in poduhovljenosti, da, da nam bo samo zavoljo nje uspelo! Čez dan srati in hliniti lojalnost, se nasmihati, globoko klanjati in predvsem molčati, ko te ozmerjajo z netalentiranim bedakom, če me prav razumete, ponoči pa mantrirat OM MANI PADME HUM, tikunolam or ein soph merkava, moliti bogove in angele za odpuščanje, ker smo si dovolil, da so nas žalili ... Ne gre!, ne, ne gre!, Ne moreš celo leto klat, pa klanfe srat, potem pa s honorarjem kopromisa kupit svoji mali komot natempirani riti dvomesečni dopust pri – z vsem spoštovanjem - Sai Babi: da te obleče v oranž haljico in te šetka po ašramčku gor pa dol, in te očisti nesnage s svojim svetim prahcem in Omom, medtem ko ti papcaš tofujček in si misliš, kako si dober, ker nisi umoril nobene krave ... Ne, ne gre... Verjemite mi, srčki! Vsak zdrs, vsak najmanjši zdrs se vrne in vrne se v plazu potrjen ...

In zato ni potrebno misliti na vojne, genocide, na veleizdajstva, dovolj je, če pomislimo na majhno, drobno stvar, ki se ji reče: MISEL. Vse se tam začne, v misli. HIGIENA MISLI, V misli izdate najprej sebe. In potem se zgodi pra-znana igra padajočih domin. In če ste z lahkoto izdali sebe, in preživeli, no, z brazgotino več ali manj, moj bog, zakaj pa ne bi izdali še koga drugega... Zato ne bodite sočutni le do tretjega sveta, do podhranjenih otrok daleč stran od oči, na položnicah, temveč najprej in predvsem bodite sočutni do sebe in do človeka, ki vam stoji naproti.

Da, in bodite, kar ste, zakaj pa ne, bodite tudi vegetarjanci, zaradi mene, zakaj pa ne, toda začnite ozaveščati, kakšna je razlika med tem, da ne jeste mesa, ker se opravičeno borite proti mučenju živali, toda v isti sapi greste v usnjenih čevljih vsaj petkrat na dan na zelenjavni krožnik podpisovat moralno etično sporno pogodbo s hudičem ...

V KOČI BABE JAGE OGENJ ZAGORI

Joj, pridi, pridi, pridi...

SPIRAM, čaram, ŠIVAM, LEPIM,

HRANIM, ranim...

Z METLO ČISTIM GLAVE,

Z METLO POLETIM

ČE NE VZTRAJAM, ČE NE PIŠEM,
 POJEM, PLEŠEM,
 POJEM, PLEŠEM,
 BABO JAGO UJEZIM .

ČE JE LAČNA, VRAŽJA VSA POSTANE.
 ČE JE LAČNA, VRAŽJA VSA POSTANE.

Maja: Kako lepo sem vas zamorila, kajne, daj mi malo luči, da vidim te zamorjene obraze ... ne skrbite, seveda obstaja rešitev za vse te naše male psihozice, nevrozice ... Življenje, psiha je neusahljivi vir ozdravljenja. In vsaka bolezen, zdrs, deviacija se pojavi samo zato, da bi, paradoksalno, napredovali, ozdraveli na vseh nivojih ... dovolite mi, da vam postavim vprašanje, ki ste ga bržkone slišali že na medicini dela, še preden ste podpisali pakt, ups, pogodbo z delodajalcem ... ali ste bili od vsega tega ribarjenja v kalnem kdaj utrujeni, zmedeni, zadušeni, zamašenih ust, neprebujeni. Ste se kdaj znašli pred zaprtimi vrati, brez smisla, brez cilja? So vas kdaj osramotili, izdali, in ste bili kronično besni, jezni, nori? Ali so vam kdaj rekli, da ste nori?

Poznate strah, da bi ugriznili in rekli ne, ko je to potrebno, strah, da bi odšli, se zoperstavili! Strah, da bi preizkusili nekaj novega, strah, da bi odpotovali v neznano, začeli znova, zamenjali službo, strah da bi ljubili, da bi ustvarjali? Ali poznate tisti grozni strah, ki stiska v grlu, da bi se nekega dne nenadoma prebudili iz budnosti in ugotovili, da je življenje odteklo mimo vas, ne da bi izvedeli zakaj ste tu, kaj pomlad naredi češnjam, in kaj pomeni odsev dveh lun v zenicah večera?

MAJA: Ali pa drugače: Imate čir na želodcu, anemijo, alergije neznanih izvorov, lumbalgijo statico, lumbalgijo cronic, hernijo, hemeroide? Ste ostali brez vranice ali pa ste si v svoji izprijenosti duha dali odstraniti spodnje rebro, da bi se lažje samozadovoljevali? Ne, ne, nikar mi ne povejte, naj ostane v vaši intimi ... toda, če je temu tako, potem vas pač moram razočarati in vam povedati, da ste godni za strokovno pomoč, kajti tam, kjer je umetnosti in bogu spodletelo, znanosti in državi prav gotovo ne bo!

POSNETEK: Spoštovani gospe in gospodje, dobrodošli na okrogli mizi 'Problemi današnje družbe« na VALu 203. Z nami je nocoj prva dama klinično psihološkega svetovanja, diplomirana magistra socialno andragoške metode, terapevtka, ki zna z neizpodbitno jasnostjo odgovoriti na vsa vprašanja. Do sedaj se je proslavila s svojo izjemno raziskovalno

študijo »Kaj ti je deklica, preveč si radostna«, za katero je tudi prejela orden za nacionalne zasluge. Samo za vas nocoj, spoštovano občinstvo, doktor magistra Frančiška Štroncelj Gubivremič.

Maja: Spoštovani pacienti dober večer, lepo pozdravljeni, kak ste lepi ... kak ste lepi, tak zamorjeni Zaj se vi sprašujete, kaj je tota psihiatrinja prišla delat na toti večer. Roka roko, stroka stroko, biznis je biznis. Torej nocoj bom govorila o grozni bolezni, pandemiji, epidemiji, ki se je razvila iz slovenačkega cankarjanskega, janzenističnega podstatja, iz praslovenske podalpske gobarske mentalitete, in ki bi ga lahko poimenovali bržkone kakopak dasigabodi po latinsko »NOLI ME TANGERE,... kak se lepo sliši, ne, noli me tangere, kak muzika, no, pa dajmo skupaj, andragoško unisono terapevtski prijem. Najprej ženske ponavljajte za mano: noli me tangere, noli meeee! Zdaj pa varianto na temo, kak ovčice: noli me! Kaj zdaj ženske, ste pisik babe ali ne, edini kompleks, ki ga lahko imate, je B kompleks. Dobro, zdaj pa moški: predstavljajte se, da ste svaruni, ki se vozijo po naših preplačanih avtocestah...tangere ...če mene vprašate, vse tajkune bi dala v svarune pa one way ticket v Afganistan... Zdaj pa vsi skupaj, ženske in moški, noli me tangere! stop! Kdo je rekel tangice? Kak moški je bil. Ste bil vi? Tu v oči me pogledjte. Veste kaj, jaz imam diagnozo za moške v mezincu. Ste mogoče vi nogometaš, košarkar, odbojkaš, parlamentaš? Vsi moški so na aš: daš, ne daš, daš, ne daš! Če pa niste to, pa ste ziher ojdipaš, ... ali ne, nič ne bomo o tem črevesnem, analnem govorili, danes bomo govorili o dušeslovnem, psiholiškem delikatesnem fprašanju, noli me tangere Zdaj bom vse to lepo razložila, da bi se lahko vsi slovinci in slovenke razumeli: ne me tikat, idi stran, umakni mi se s puta!«. Ali v lingve vulgaris, tak, da me bodo fsi slovinci bržkone kakopak dasigabodi lahko razumeli: »SPIZDI, ČUNEK PROKLETI, DA TE NE BOM NA GOBEC!« toti psihonevrotični pojav f sosednji psihiatriji imenujejo tudi ČLOVEK ČLOVEKU SLOVENEČ!. Dovolite mi, da to malo bolj nazorno razložim: Le znanost lahko bržkone kakopak dasigabodi prezentira fenomenološki spiritualnosti esencialnost temporalnih in improbabilnih koincidenc, ki se v utilitarnosti unilateralnega moško-šovinističnega, mačoidnega in feminističnega dojemanja anomalije sebstva, bržkone kakopak dasigabodi kaže skozi anti-gonilno, anti-gonsko, antigonino podstatje, ta pa si postavlja eksistencialno, eksistenčno vprašanje, ki se glasi: »Atek, vejica, (lahko rečemo pravega ateja, samo če je bil psihično in fizično odsoten, te pa lahko damo praslovenske ateke od leta 91 sem, torej Janez, Milan, Tone?), zakaj si me tak z lahkoto prodal za toti Nato in Evropsko unijo? Fprašaj!«. Bržkone kakopak dasigabodi odgovora ni, kajti bržkone kakopak dasigabodi arhetip slovenskega očetovstva, Kralj Matjaž še vedno pod Peco spi. Ni, spi, ni, spi, kaka lepa rima, noli me tangere, ni-spi ...jaz sem kak poetinja ...jaz

bi mogla f glasbeno šolo, samo atek ni imel penězof, te pa sem morala po dekretu iti psihijatrijo študirat ...ali....

Tak, da se slovenski subjekt pač bržkone kakopak dasigabodi ne mre otrest notranjega občutja, da gre za travmatizem, postmoderno slovensko erektilno disfunkcijo, kar bi pomenilo, bržkone kakopak dasigabodi, da se tudi na nacionalno himno več gori ne fstane. Tak je, kak je in tako bo za evik. Zaj pa, vi se sprašujete, kaj je tota prišla tu delat, če pa nima rešitve. Brez skrbi, Frančiška Štroncelj Gubivremič ima vas rada. Država misli na vas. Morda... tudi ne. Vete kaj, samo da to sedaj ne snemajo, vse nadzorujejo v naši državi in vse pregledujejo, vsak te lahko kazensko ovadi. Samo meni je vseeno, jaz imam super advokate, Čefurina in Stenico. Dobro, včasih je bila OZNA sve dozna, pa Udba, pa Sove, pa čuki, pa ka te vem kiriti. Kaj se spomnete, ko so nam rekli, da bomo pocrkali od ptičje gripe? No, jaz imam enega pacienta, dela na pravosodju, fejest je na vrhu, pa je fejest počasen. On je prišel tedaj k meni in je rekel: Frančiška, ne bom nosil več srajce. Pa kaj ne boš več nosil, moraš, to je tvoja uniforma, sem mu rekla. On pa: ne bom. Pa zakaj ne boš. Ker je od laboda...Dobro, samo če mene vprašate, edini tič ko bi lahko odfrčal zares tedaj je toti KOS od antikorupcijskega...torej, če bote hotli hitro do rešitve vaših problemov, me rufnite na številki 090 33 789, pokličite, rufnite, te pa bomo šlogali in gatali, vam pogledali, kaj pravijo karte, pa nihala, kje se vam sonček odpira, pa kje se vam zapira ... samo neja me pred tretjo klicat, ker je predstojnik psihiatrije tak žifčen, pa mora apaurine doli goltat, če zve, da tudi mi, kak on, na črno delamo popoldan. Tak je! Za bodoče volitve pa bom ustanovila novo efektivno stranko, DREAM TEAM psihiatrija, šlogarija, farmacija. To je še edina varianta, da pridemo ven iz krize. Zdaj pa moram iti, srečam se z enimi filmarji, ko pišemo nov scenarij za slovenski film, to bo dokumentarni fikšen, oz. grozljivka: ČISTA LOPATA 2 – MISSION IMPOSSIBLE – ARBEIT MACHT FRE!! SERBUS!!!!

K' sem bla mala,
 pridna cukrček princeska,
 se moj oči je skurbau,
 z nekim policajem iz soseske
 k' mi je za sladoled zastonj dajal.

Jaz, kt pridna veverička,
 žrla sem glukozе,
 pol prešaltala na hard,
 k' so mojo matko našel

obešeno na poročen gvant.

Pol so me zaprli v popravni dom,
 Bog je crknu, Marx in Tito takoj za njim,
 e'nkir nobenga modela
 Kralj Matjaž, še vedn v spi.
 partizanke, pa – pa partizanke,
 ne me jebat, kot da ne vem,
 vse revolucije so obešene na planke.

Ne me basat, dohtar, kva da mam?
 Parafilijo, bulimijo, anoreksijo?

Ej, ne me basat dohtar, jaz sam hočem unga, ki ga nočem in hočem unga, ki ga čem.

Ne me basat dohtar, kva da mam?
 histerijo, paranojo, megalomanijo,
 kronično indiferentnost,
 erotofobijo?

Ej, ne me jebat dohtar, z mano ni n'č narobe
 Jaz sam hočem tisto, česar nočem,
 nočem tistga, ki ga v bistvu čem.(3x)

MANJ JE VEČ, SLABŠ JE BOLJŠ ...

Maja: Rada bi razumela, zakaj se resnica razpre le vpričo grozote, in zakaj je potrebno preko tega pekla, da bi jo dosegli, zakaj se moramo obojestransko uničevati, se postati podivjane zveri, da bi jo spoznali? In zakaj, da bi postali resnični, moramo umreti. Zakaj? Zakaj stvari postanejo resnične zgolj v ugrizu obupa? Kdo je spreobrnil svet, da mora resnica prebivati na temni strani, da mora neutolažljivo močvirje nekega zavrženega človeštva postati odurna zemlja na kateri poganja vse, kar naj ne bi bila laž? In končno: le kakšna nekaj je ta resnica, ki se napaja v krvi, se hrani z bolečino, prebiva tam, kjer se človek ponižuje, in zmaguje, kjer človek gnije? To je *čigava* resnica? Je to *naša* resnica?

Biti to, kar globoko v biti smo in v smelosti in osamelosti VZTRAJATI zahteva čisto srce in junaški pogum ...!

Da bi pes leteči ptič postal,
Da bi z osata smokve jedla.
Da bi me vzljubil,
Sem želela.

Zdaj ogrinjam se v belo,
V prosojno, da grem nazaj.
Nazaj v svoj čas,
V čas spočetij in rojevanj.

Maja: ... ja, mogoče bi morala vse začeti znova od začetka, od samega prazachetka. Morala bi pozabiti vso to bedo, ki sem vam jo naložila in vam povedati, da sem, da sem slišala, kako se zemlja vrti(*glasba/modri filtri*)...slišala sem, kako se zemlja vrti ... kako počasi lebdeča, mogočna, ledena mati premika boke ... slišala sem pra-radostni pok, nevzdržno širjenje magme, oplazila sem vataste kosme kozmičnih meglic, ki se neustavljivo plodijo na milijarde milijarde let. slišala sem trenutek, ko sem bila povabljenaa v stvarnost...moja večnost se je zgostila vame, in v resnici resnično hodi z mano, v meni, za menoj ... svetloba ... tukaj sem, ... tukaj sem ... tukaj sem ... tukaj nisem zato, da sovražim, tukaj sem, da ...

POSNETEK: Spoštovano občinstvo, sledi kratek premor. Prilijte si vina, osvežite se in si oddahnite. S predstavo ALMA AJKA bomo nadaljevali čez nekaj minut. Naj vas opozorimo, da je v tem prostoru prepovedano kaditi. Premor bo kratek, zato se prosim preveč ne oddaljajte od prizorišča. Hvala.

Maja: (*oblečena v nevesto*) Ekomi, sem pronta! Sem pripravljena!!! Ma ne, ni pavze, ma kašna pavza, to je samo finta ...Ma kaj me gledaste, kaj se ne vidi, zakaj sem pronta? Čakate, bom vprašala kakšnega moškega. Gospod, kaj je to? To je poročno velo! Nestojte mi zamerit, da sem vam prišla rompirat škatle, ma bi človek rekel, da sem godna, pripravljena in da se moram nečko sfokusirat na potencialnega partnerja. Zdaj bomo napravili eno racijo, eno sondagio. Alora, dvignite roke, uni, ki ste poročeni!!! (ne, ne ženske, se opravičavam, ženske me ne zanimajo...ma kaj ste šampjani, muoške mislm) alora imamo... poročenih, dejte dol rouke, jeno ženske, ki ste poročene, dajte roke na ušesa, zamišite in jeno govorte rabarbara rabarbara, jeno uni, ki se imate namen ločit, malo pomežiknitene bom zgubila upanja, grem naprej, jeno zdej dvignite rouke uni, ki ste samski ... ne bom zgubila upanja, grem naprej kaj si dvignu ruoko anka ti, sen te vidla, ki jimaš psa, ben, k ujemaš psa, to je isto kot da si poročen, daj dol roko! ...eden manj ... ki pr muoških se nikoli ne zna, je treba urgirat,

vzet stvar u svoje rouke ... kaj bi lahko mi kdo držal šopek? Signorine? Evo, bom vrgla,ena,dva,tri...gospodična, ne stojte se preveč veselit, ki jaz jih imam že pet in nič ne pomaga. Da vam malo opišem moje ljubezensko življenje. Sem imela nekaj moških, ni se za hvalit, ma je treba priznat... moja prva ljubezen, uon je bil umetnik, igralc, ma ki lep, ki je biu, je bil, visok slok, črn,moro, je bil kot George Cloony, kot Boris Cavazza, ma v mladih letih...sem ga vidla na luodri in me je pogledal direcijon u oči jeno je zdahnu DENI ME KAKOR PEČAT NA SVOJE SRCE. Moja mama je bila tako kontenta, da sem z njim, je rekla, finalmente, figla mia, končno hči moja, si si našla enega, ki ti je pisan na kožo. Ja,mama, sem rekla, mi je pisan na kožo, ma ne vem, zakaj se mažem s tistim Oronazolom proti kožni plesni, en dan se jaz in on sprehajava po parku, je bilo Gregorijevo, ko se ženijo ptički, in ga vprašam, ma kokolo, kaj bi se midva malce združila in naredila eno lepo ornitološko gnezdece? On me pogleda in mi reče, ma kaj ti nisem povedal, da sem poročen in imam 5 otrok? Kuogaaaa? IMA pet otrok in je poročen?...ma kašno bruto figuro mi je naredu ... ma sem mu rekla, ma kaj si mona?, pogledi se, kašn si, pogledaj se od znotraj, rabiš eno avtorefleksijo, bi se reklo, introspekcijo, huodi tam v sobo, bodi moški kot je treba, zapri se v sobo in zmeditiraj. Je šel ja v sobo... jeno, znanste kaj je naredu? GASTROSKOPIJO, klistir jeno rektoskopijo... ja, kaj sem tela, sen ga pastila, ma nisem zgubila upanja, sem šla naprej. Dosti siz umetniki! Sem spoznala malo bolj šerjodne muoške, take, ki razmišljajo z glavo, s to glavo!, Sem si našla enega znanstvenika. Ni bil lep, je bil ... insomma, je bil, je bil... grd Ta je bil bolj mičken, debel, brez las, s škrabstimi zobmi, ma je bil na visokem položaji ... e, su leta, je treba mislt ... ma me je ušampjal, mi je razlagal teorije od KVANTNE FIZIKE... znaste, kej je kvantna fizika? Gospod, vi veste? Ne znaste! Ma znaste kaj je to elektron? Ku znaš, kje je elektron, ne znaš kje je, kje se girira, ma jeno ku znaš kje je, si lahko siguren, da ga ni! Ma tisto, ki je najbolj pomembno, je, da sem zastuopla od njega samo to, da nimamo samo kvantne fizike, ma da jemamo anka kvantne muoške: KU VEŠ, KADU JE, NE ZNAŠ, KJE JE, KJE SE GIRIRA, V KATERI OŠTARIJI PIJE AL PA JE S KAKŠNO LJUBICO. MA KU ZNAŠ KJE JE, NE ZNAŠ, ČE BO PRIŠEL NAZAJ DOMOV. ŠE BOLJ GRAVE JE, DA ZNA ZGODIT, DA NE VEŠ NaNKA, KJE JE, JENO ŠE MANJ, KADU JE!

Ma nisem zgubila upanja, sem šla naprej. Jeno ni blo druge, ku da grem h Mariji, moji prijateljci, šlogarci: ma daj Marička, pogledaj, če pride ljubezen mojega življenja, ki sem štufa bit sama. Jeno mi je rekla, da vidi, murje, ma kaj murje, ocean, jeno, da je u tujinisem znala, da se moram žrtvovat... Ma ni blo druge, JENO sem napolnila vse kovčke, sem dvignila vse soude, ki sem jih imela, sem prodala stanovanje, sem prodala avto, sem prodala zemljo, sem se zadolžila pri sindikati, jeno mi je anka mama posodla 10 evrotov, jeno sem šla drito u tujino ...sem šla u SAVUDRIJO. Jeno sem sem sprehajala ob morji, na plaži. Sem bla sama, ni blo poletje, ni bla zima, je bila jesen, cvetje v jeseni Ku naembot zagledam

na morji nekaj črnega, velicga, mama mia, eno je postajalo vedno bolj črno. Ma ja, je bla noč, ki že toliko cajta čakam. Ma ne! Zaslišim to črnino, ki začne govorit: VIDA, VIDA, BEAUTIFUL VIDA ... ma kej vidga, vidga, ma kej vidga vidga, ne vidim nič, ... jeno pogledam bulše, ...vidim tam na horizonti barko, ma kaj barko, vidim letalonosilko, eko, bomo imeli spet politični incident. So Hrvati kupili letalonosilko jeno bodo šli drito čez Piranski zaliv v Evropsko unijo... Ma pogledam boljše, vidim, da niso Hrvati. In takrat se odprejo vrata ...žbank, jeno slišim od znotraj en glas, ki začne delat: hrrrrrrrrrrrr, jeno vidim enga črnega muoškega na črnem žrebcu, ja, ja, ku bi bil Slovinc, bi bil na belem lipicanci, ma znamo, da je z njimi jeba Jaz ga pogledam, uon udari po žrebcu in začne dirjat proti meni. Mama mia sem se ustrašla, in gledam njegove črne oči ku oglje, eno se približavajo dve velike črne oči ku dve angurje. Stop. Čaki malo. Ma je črnc! Ben ja nisem rasist, ma glih za črncem na socilni v teh kriznih časih ne bi stala ... Alora se je direkt pred mano ustavu, špank skoču dol s skonja, jeno se je sklonu h meni, jeno mi je reku ... Čakte, ma to vam moram prav pokazat. Gospod, bi mi vi pomagali. Bi se igrali malce gledališče. Alora vi boste igral mene, jaz bom igrala njega. Jaz bom lovec, vi boste srnica. Jaz imam testosteron, vi estrogen. Je težko, ne? Bit ženska, ki samo čaka, ne? Dihajte, dihajte... vstopite v mojo kožo... ne, ne, glejte me v oči, ne me gledati v dušo... aja, zato,ki me vsi gledajo v dušo, ker imam lepo dušo. Moj prijatelj mi je zadnjič rekel, da bi me rad duhovno podprl in sem mislila, da mi bo kupil tečaj reikija,pa je rekel, da ne, da mi bo kupil samo pushup modrc... alora, gremo dalje, se lahko naslovnim na vas? Ma daj, ste stabilen moški? Ma kaj imate zlato kartico? Ne, ki včasih so bili tekoči računi, so vsi odtekli. Zadnjič mi je eden rekel, da ima super kartico, ma daj sem rekla, katero? Je rekel: pika od merkatorja. Alora on je šel proti meni, strastno in nežno, nežno in mi je na tanceno rekel : lalalalalalalalalalalalal ...Ste se ustrašil? Ah, mama mia ,se mi je zvalu kamen siz srca, ni bil črnc, je bi Arabc! Jeno mi je takoj reku ANA BAHIBIK JA, ŠAMS HAJATI, HABIBI!!!, jaz sem zastopla, kar sem tela zastopit ... da me če poruočt, jeno sem šla na njegovo barko ... Jeno uno noč smo imeli tečaj od trebušnih plesov, jeno me je vzel ku me je mati nardila, sočno, bočno, sem bla ku mediteranska amfora, uon mi je govoril, ke lepo, da nisi anoreksična, in ni imel problemov z vegetarjanstvom ali pa z muslimanstvom,je nečko ugriznu v pršutnaslednje jutro, tipam, ga ni, bom, je pravi muoški. Kaj naredi pravi moški, gospod? Skuha kavo? En je zadnjič rekel, da gre na jogging. Ma va, sem rekla, na vsezgodaj na rekreativno bežanje? Ben jaz ga iščem mojega habibija ... in ga najdem na palubi, ki pije črno kafe arabico. Waw, je prav naredil en omaggio Cankarju, skodelica kave! jeno mu rečem, kokolo, habibi, ma kaj bomo danes kaj vadli trebušne plese ... uon me pogleda šerjuzno in reče JELE JELE MA MARA JEHTIŠ IKTIR LALLAALALALAL...Niti ne vem, kdaj,niti, kako, mi je hitu čez glavo une njihove punjavce, rjuhce, burke, da so me ostale samo oči... ma sem se ustrašla, da me če nardit za sužnjo?

Da bi postala njegova škjava Izaura. Sem ga vprašala, ma kaj bi me rad zatri, bi rad me zatri? Jenó je reku, da ja, da me če zatri, ma ne taku brezveze ku uni moji Slovenci, ki me zatirajo brez razloga, ma da oun jema stil, jema gušto, da me če zatri s razlogom ... jeno taku sem postala zatri s razlogom. Kaj ne veste, kaj je to s razlogom? Ku prideste domov in bi rad gledal fuzbal in vam žena naprdeva: kje si bil, kaj si delal,... Blblalalalala, in vaš mož odgovori: ma kaj te muči, saj sem ti kupil parfum Gucci. Al pa, ko morate likat kalcete, mutande in brisače in vam reče, sej sem ti kupu oblekico Versače ali pa jemaš boršeto od Prade, ne stoj govorit monade. Evo vse to pomeni,da ste zatri z razlogom. Ma jaz sem bila rada zatri, mi je kupoval AUDI, BMW, jahte, lifting, botox, se ne vidi, ma je, obleke, potovanja, jacuzi, Dubaj, potovanja...Bom, jaz sem bla rada zatri z razlogom, je pršu z eno mičkeno škatlo, sem potrkala in rekla, a ma vidiš,ekola končno diamant. Uon me je pogledal, bom povedala po slovensko,ki vidim, da ne znaste arabsko in rekel: odnesi na Jožeta Pučnika to mino, in če boš pridna, ti bom kupil spodnje hlače Valentino.

Ma kaj si mona, sem mu rekla, jaz se ne spoznam na tvojo politiko, lahko nesem bombo kamor češ, na Kennedyja, na Linate, na Standford, per ne stoj žalit mojega nacionalnega ponosa, ker edine spodnje hlače,ki jih bom dala na rit, so Mura z ljubeznijo. Čao, hočem biti svobodna, jeno čem jemat enega svobodnega človeka,v glavi, v srcu... sem u puščavo, lačna, žejna, sem bila puščavnica, sonce me je žgalo, sem bla črna ku štriga, su se me bale anka kače jeno škorpionji, ma sem bla svobodna, ben, ja, ma potem sem postala malo švohcena, sem padla dol jeno en dan, na pol krapana, še vedno huodim po puščavi, jeno zagledam fatamorgano: eja, nisem vidla ne vuode, sem vidla dve črne nogice...ma je muoški, je puščavnik, on je hodil proti meni, jaz sem hodila proti njemu, on proti meni, jaz proti njemu... in ne stojte me vprašat, kašen je bil, ki to ni več važno ... je pršu do mene, sem pršla do njega, jeno me je pogledal u oči in rekel... Nikoli več ne bova žejna ...

Song: Cherry Blossom

Koliko besed v tvojem dihu...SVET

MOŠKI, plešeš na valove morja.

Dajem ti meč,
se predajam.

Moški, ki si v meni
pelji me na rob,
da greva zdaj
Nazaj domov.

Kot pomlad oplajaš češnje,
 krhko kleno me objemaš.
 Sladko grenko
 marmelado
 v loncih mešaš.
 Me pogrešaš?

V ogenj stopaš, vidiš, greješ
 Veš , verjameš

Maja: ...(*obleče si rdeč plašč*)... tisoč stvari bi vam lahko še povedala...toda vse, kar lahko storim, je le ponavljanje besed, ki premnogokrat ustvarjajo nesporazume, ruševine in mejnike. A VSE TO SEDAJ PRIPADA PRETEKLOSTI. (*dvignem roke in pihnem, posnetek zvončkov*) Ugasnila bom svečke na torti z enim samim pihom, ki bo podoben poljubu, in ki bo v resnici roža ... In potem bom pozabila svoj tekst. Razžalila bom temo gledališke dvorane, poslala si bom cvetje, ogromno cvetja, gledala se bom v ogledalu. In potem se bom ponovno rodila, kot da bi izstopala iz morja, in si govorila, tako zares in globoko iz sebe, da bi se končno slišala, si končno verjela: 'Takšna, nepopolna kot sem, sem dovršena...'

Da, še naprej bom hujskala proti laži. Pustila bom, da se svet raztaplja v lastnih prividih, da se trpinči v iskanju vseh zakaj. Ukinila bom pavze. Strašila jih bom s ciganskim bodalom, ki se bo dvigalo naravnost iz poezije in potem bom odšla, tekla bom. Ponovno bom postala ženska, normalna ženska, ki zapušča svojo kartonasto hiško. Da, izstopila bom iz te dežele fikcije, iz tega teatra, še preden zavesa ne postane meja med mano in menoj ... In na nič več ne bom mislila ... Na nič ... Počesala se bom, si uredila obraz, se odela v rdeče in umrla od ljubezni...

Maja: Spoštovano občinstvo, je čas, ko je čas. Je Alma Ajka, je čas duše. Življenje, kakršnokoli že je, je prekratko, da bi ga samo srebljali. Zato ponovno najдите svoj dom, izkopljite ga, in vrnite se vanj. Nahranite svoje olakotele duše s sanjami, zaplodite jih in glejte, kako kot ognjeni metulji radostno oplajate ta prečudoviti, edinstveni, neponovljivi svet. Hvala, da ste bili z mano in hvala, da sem lahko bila z vami. Še naprej vam želim prijeten večer in lahko, predvsem lahko... noč

KONEC

*V avtorskem besedilu je bilo uporabljeno nekaj besedilnih reminiscenc in krajših citatov:
Alessandra Baricca, Nikoli Tesle, Ivana Cankarja.